

การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในยุค 4.0 Developing Thai Language Skills for the Application in the 4.0 Era

พระมหานรินทร์ ประสมพงศ์

Phramaha Narin Prasompong

พระมหาสมศักดิ์ ทองบ่อ

Phramaha Somsak Thongbo

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Mahamakut Buddhist University

E-mail: Somsak.tho@mbu.ac.th

วันที่รับบทความ (Received) : 7 พฤศจิกายน 2564

วันที่แก้ไขบทความ (Revised) : 20 ธันวาคม 2565

วันที่ตอบรับบทความ (Accepted) : 20 ธันวาคม 2565

บทคัดย่อ

ในยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบันนี้ การสื่อสารกันระหว่างมนุษย์ย่อมมีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการดำเนินชีวิต การสื่อสารในการใช้ภาษาไทยก็มีความสำคัญจะประกอบไปด้วย ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นภาษาไทยต้องมีการพัฒนาทักษะเหล่านี้อยู่เสมอเพื่อให้เท่าทันกับยุคสมัย 4.0 เพื่อนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษานั้นต้องควบคู่กับการสื่อสาร นอกจากนี้ ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์ และความเจริญรุ่งเรืองของชาติไทย อย่างไรก็ตามการใช้ภาษาไทยเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับยุคสมัย 4.0 ควรจะมีความถูกต้อง ชัดเจน เหมาะสม สร้างสรรค์ และเกิดประโยชน์สูงสุดในด้านการศึกษา และด้านอื่นๆ ในปัจจุบันนี้เป็นยุคที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและการศึกษาได้ง่ายขึ้น สามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่ก็มีตัวอย่างที่ไม่ควรเอาเป็นแบบให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก ดังนั้น การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยย่อมมีความสำคัญอย่างมากในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในยุค 4.0 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างแท้จริง

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะ, การใช้ภาษาไทย, ประยุกต์ใช้ในยุค 4.0

ABSTRACT

In the age of rapid change, communication between humans is very important, especially in the conduct of life. The communication by using Thai language is also necessary including listening, speaking, reading, and writing. Consequently, Thai language skills development is always

needed in order to reach the 4.0 era and to apply it correctly and appropriately. Thai language skills development must go together with communication. In addition, Thai language is the national language which indicates the identity and prosperity of Thailand. However, Thai language application harmonizing with 4.0 era needs correctness, clarity, appropriateness, creativity and utilization in term of education and others. In the present time, people can more easily reach information and education and learn anywhere and anytime by using technology; however, there are some wrong and inappropriate samples in Thai language use people should not apply or imitate them. Therefore, Thai language skills development is very crucial; Thai language use with correctness and appropriateness must be emphasized and can be effectively applied in the 4.0 era.

Keywords: Skill Development, Thai Language Use, Application in 4.0 era.

1. บทนำ

ในการศึกษาการเรียนรู้ในการใช้ภาษานั้น เป็นการศึกษากการพัฒนาการเรียนรู้สู่ยุค 4.0 โดยภาษาไทยจะแบ่งทักษะการเรียนรู้เป็นด้านการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ซึ่งทักษะเหล่านี้ย่อมมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์เพราะว่ามนุษย์จะต้องใช้ทักษะในภาษาไทยในการสื่อสารกัน การสื่อสารของมนุษย์มีการพัฒนาเป็นลำดับจากการส่งสารถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ จินตนาการ ซึ่งกันและกันเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ได้มีการประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นแทนเสียงในภาษาไทย

ในกระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ภาษานับเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่ใช้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ทักษะ อารมณ์ ความรู้สึก ฯลฯ ให้ผู้อื่นเข้าใจในรูปของภาษาทั้งสิ้น ภาษามีความสำคัญแก่มนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนต้องใช้ภาษาไม่ว่าจะสื่อสารด้วยรูปของ วจนภาษา หรือวจนภาษาก็ตาม การที่มนุษย์ใช้ภาษาได้นั้นไม่ได้เกิดจากสัญชาตญาณ เช่น สัตว์โลกอื่นๆ ทว่าไปแต่มนุษย์ใช้ภาษาได้เพราะเกิดจากการเรียนรู้ เรามีการใช้ภาษาตั้งแต่เกิดไปจนตาย ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการจดจำและฝึกฝนให้มีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องๆ ซึ่งจะทำให้เป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้ดีและเหมาะสมต่อไป ภาษาเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่คนในแต่ละสังคมเป็นผู้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์นั้นๆ ขึ้นมา ดังนั้น คำหนึ่งคำอาจมีความหมายหนึ่งในสังคมหนึ่งและอาจมีความหมายเป็นอย่างอื่นในอีกสังคมก็ได้ ทั้งนี้เพราะบุคคลที่ทำหน้าที่กำหนดภาษาขึ้นมานั้น มิใช่คนกลุ่มเดียวกัน แต่เป็นคนละกลุ่มสังคมที่มีความแตกต่างกันทั้งในด้านเชื้อชาติ ศาสนา ขนบธรรมเนียม วรรณะ ภูมิประเทศ ภาษาในแต่ละสังคมจึงแตกต่างกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาเป็นสมบัติของสังคม ตัวของภาษาเองก็มีการเปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลาแต่ละยุค แต่ละสมัยดังนั้นแล้วเราทุกคนจึงควรช่วยกันใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม เพราะนอกจากภาษาจะช่วยให้เราสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด จากรุ่นสู่รุ่นแล้ว การใช้ภาษาที่ดียังทำให้สื่อความหมายได้เข้าใจชัดเจน และที่สำคัญก็คือ

ภาษาเป็นกระจกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคมและความเป็นชาติที่สืบเนื่องมาจากโบราณกาลไปจนถึงอนาคต (สุภาพร นพพิชญ์กุล, 2555: 1-2)

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยที่บรรพบุรุษได้รักษาไว้ให้คนรุ่นหลังได้มีตัวอักษรไว้ใช้เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเป็นเอกราชและความภาคภูมิใจของคนในชาติ บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองของประเทศไทย ภาษาไทยยังคงแสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติไทยรวมถึงการเป็นคนไทยและคนไทยทุกคนควรตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย ในปัจจุบันนี้เทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเรามากขึ้น รวมทั้งการสื่อสารที่ทันสมัยทำให้เกิดค่านิยมแนวความคิดใหม่ๆ ขึ้นตลอดเวลา ซึ่งปัจจุบันคนไทยมีการใช้ภาษาไทยในทักษะด้านต่างๆ ผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก

ปัจจุบันการศึกษาไทยเข้าสู่ยุค 4.0 แล้ว โดยเริ่มจากการศึกษา 1.0 ในยุคเกษตรกรรมที่เน้นทักษะเพื่อยังชีพ ส่วนการศึกษาไทย 2.0 คือ การศึกษาที่อยู่บนพื้นฐานของอุตสาหกรรมเริ่มในสมัยรัชกาลที่ 5 และต่อมาเข้าสู่ยุคการศึกษา 3.0 คือ การศึกษาไทยยุคเทคโนโลยี ยุคโลกาภิวัตน์ แต่ยุคโลกาภิวัตน์ในขณะนี้ เป็น Portglobalization ที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นการศึกษาเพื่อชุมชนนานาชาติ เน้นติดต่อสื่อสารทางเทคโนโลยีเป็นหลัก และคนจะเปลี่ยนไปในลักษณะช่วยตัวเองมากขึ้น แต่การศึกษาไทย 4.0 คือ การศึกษายุคผลผลิต เป็นยุคที่ต้องการผลผลิต (Product) ให้ได้มากที่สุดเพื่อประโยชน์ของชุมชนของตนเองและชุมชนอื่นๆ ด้วยทักษะการศึกษาที่เน้นการทำให้และลงมือทำ แล้วออกมาเป็นผลผลิต นอกจากนี้การศึกษาไทย 4.0 ยังถือว่าเป็นยุคที่เข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ที่ประเทศไทยต้องมองผลผลิตภาพในลักษณะที่ตามให้ทันและก้าวไปข้างหน้า การศึกษาไทย 4.0 จำเป็นต้องเน้นที่ความคิดสร้างสรรค์ (Creative) โดยแปรความคิดสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลผลิต (Product) แต่การที่จะมีความคิดสร้างสรรค์ได้ต้องคิดวิเคราะห์ให้เป็น (Critical) และเมื่อมีผลผลิตแล้วผู้เรียนต้องรับผิดชอบตามมากขึ้น การศึกษาเชิงผลิตภาพและสร้างสรรค์จึงประกอบไปด้วยแนวคิด Critical, Creative, Productive และ Responsible wa CCPR Model ในความหมายของการศึกษาเชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพ (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2561: 9-11)

สรุปได้ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด ผ่านการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน เป็นสิ่งสำคัญในการใช้ชีวิตประจำวัน ยิ่งในปัจจุบันมีเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาททำให้การใช้ทักษะต่างๆ ในภาษาไทยมีการใช้ที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิมมากจึงต้องมีการพัฒนาทักษะเหล่านี้อยู่เสมอให้ถูกต้อง และชัดเจนทันยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและยังคงอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่และสวยงามต่อไป

2. การใช้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความไพเราะ สวยงาม และมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความโดดเด่นในเรื่องการใช้ไวยากรณ์ต่างๆ เช่น การใช้วรรณยุกต์ การใช้คำลงท้าย และใช้ทักษะต่างๆ ในภาษาไทย เราต้องตระหนักถึงการใช้อย่างถูกต้อง ตรงความหมาย มีความชัดเจน ไม่ใช้ภาษาไทยที่ผิดเพี้ยนจนลืมนึกถึงรากฐานความเป็นไทย

ภาษาไทยที่ถือได้ว่ามันคงที่สุดและมีพัฒนาการมากที่สุดก็คือภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่พูดกันเป็นภาษาประจำชาติของประเทศไทย ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีพัฒนาการทั้งในด้านตัวอักษรและระบบการเขียน

การศึกษาเล่าเรียน คือ การถ่ายทอดภาษาอย่างเป็นระบบและเป็นทางการ การสร้างคำและการใช้ภาษาในทุกๆ ด้าน ให้ทันกับความเจริญของโลก พัฒนาการดังกล่าวนี้เห็นได้ชัดจากบันทึกทางการของเมืองซึ่งเป็นศูนย์กลางทางอำนาจและวัฒนธรรมของไทยในยุคต่างๆ คนไทยที่อยู่ในดินแดนที่เป็นประเทศไทยปัจจุบันนี้ มีหลายกลุ่มกระจายกันอยู่ ภาษาของคนไทยเหล่านั้นแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น โดยแท้จริงเราไม่อาจบอกได้ว่าภาษาของถิ่นใดเกิดและพัฒนาขึ้นก่อนถิ่นใด เพราะขาดหลักฐานในเรื่องดังกล่าว แต่เนื่องจากความเจริญที่มีบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรมักจะมีในเมืองที่เจริญโดยเฉพาะราชธานี เราจึงมักเห็นการพูดถึงพัฒนาการของภาษาไทยโดยการเรียงลำดับตามราชธานี ซึ่งเป็นศูนย์กลางอำนาจโดยลำดับเวลา ทั้งๆ ที่ราชธานี เกิดก่อน เช่น สุโขทัย กับราชธานีที่เกิดถัดมา คือ อโยธยา จะมีได้สืบทอดกันในเชิงภาษาและวัฒนธรรม ดังนั้น แม้บทความนี้จะเขียนเรื่องลำดับราชธานี ก็ขอให้เข้าใจว่าพัฒนาการที่เขียนนี้มีใช้พัฒนาการของภาษาไทยสมัยสุโขทัยไปสู่ อโยธยาและรัตนโกสินทร์อย่างต่อเนื่องโดยลำดับกาลเวลา แต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในภาษาไทยโดยรวมของประเทศไทย ซึ่งเกิดขึ้นในถิ่นต่างกันและมีผลให้เกิดพัฒนาการแก่ภาษาไทยโดยรวมจนมาเป็นภาษาไทยสมัยปัจจุบัน (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2560: 18-19)

ภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามเวลาถึงในปัจจุบันนี้มีการใช้ภาษาไทยที่ผิดไปจากเดิมมีการใช้ภาษาต่างประเทศมากขึ้นทำให้ภาษาไทยได้ถูกกลืน ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงควรที่จะต้องกลับมาสนใจประยุกต์การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเหมาะสมอย่างจริงจังให้เข้ากับยุคสมัย 4.0 ก็เพื่อให้ภาษาไทยที่งดงามคงอยู่ตามแบบที่บรรพบุรุษของเราได้สร้างไว้ให้ต่อไป การใช้ภาษานั้นเป็นสิ่งที่เราทุกคนควรที่จะต้องตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทย และภูมิใจในความเป็นชาติไทย

3. ความหมายของภาษา

ภาษาเปรียบได้กับเครื่องมือชนิดหนึ่งที่มีมนุษย์ใช้เพื่อสื่อสารกันในกลุ่มหนึ่ง เพื่อพูดคุยผ่านเสียง การเขียน ท่าทาง และบอกถึงความต้องการของตนเองโดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในแลกเปลี่ยนความรู้ บอกถึงความต้องการของตนเอง ภาษายังเป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างวัฒนธรรมประเพณีหรือสิ่งที่ดีๆ ให้เกิดขึ้นมากมายในสังคมและยังเป็นส่วนที่สำคัญที่ทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาในทุกๆ ด้าน ภาษายังเป็นตัวบ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองของชาตินั้นๆ ที่มีภาษาเป็นของตนเอง โดยเฉพาะประเทศไทยที่มีภาษาเป็นของตนเองมาอย่างยาวนานที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัว

อุดม วโรตมสภิกขิตถ์ นักไวยากรณ์ปริวรรตได้กล่าวถึงภาษาว่า “ภาษา” เกี่ยวข้องกันกับเสียงเป็นกิจกรรมที่ใช้เสียงอย่างมีระบบและเสียงเหล่านั้นก็เกิดจาก ริมฝีปาก ลิ้น เส้นเสียง อันเป็นส่วนหนึ่งของกล่องเสียง

วิจิตรน ภาณุพงศ์ นักไวยากรณ์โครงสร้างกล่าวว่า ภาษา คือเสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมายซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และใช้ในการประกอบกิจกรรมร่วมกันภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ เราอาจสรุปนิยามต่างๆ เข้าด้วยกัน เป็นนิยามที่ครอบคลุมรอบด้านขึ้นได้ดังนี้ “ภาษา” คือ ระบบการสื่อสารด้วยสัญลักษณ์ทางเสียงภาษาประกอบไปด้วยเสียงและความหมายที่มนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ กำหนดสมมติขึ้นแทนสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมตามธรรมชาติ รวมถึงมนทัศน์ที่เกิดขึ้นใหม่ในแต่ละยุคสมัย ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึก ภาษาเป็นเรื่องของวัฒนธรรมที่มีการสั่งสมมานาน ดังนั้น แต่ละภาษาในแต่ละสังคมจึงอาจเรียกชื่อ หรือ แบ่งแยกประเภท

ของสิ่งเดียวกันให้แตกต่างกันได้ ในขณะที่เดียวกันภาษาเป็นเครื่องถ่ายทอดวัฒนธรรมภายในสังคมหนึ่งด้วย (สุธาสนี ปิยพสุนทร, 2561: 40)

ภาษา คือ เครื่องมือที่มนุษย์ใช้สื่อสารกัน เพื่อบอกหรือแสดงออกถึงสิ่งที่มนุษย์ต้องการไม่ว่าจะเป็น สัญลักษณ์หรือการออกเสียงหรือการทำท่าทางกิริยาต่างๆ นั่นก็ถือว่าเป็นภาษาที่เราใช้สื่อสารกันแล้วและคนเรายังสามารถใช้ภาษาสื่อสารกันได้โดยแม้ว่าสารนั้นจะมีเนื้อหาที่ละเอียดอ่อนหรือยากมากขนาดไหนคนเรายังสามารถสื่อสารออกมาให้ตรงกับความต้องการของตัวเองได้

4. ความหมายของการฟัง

การฟังเกิดขึ้นในทุกๆ วันของเราอยู่แล้ว และการฟังก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในการใช้ชีวิตของพวกเราทุกๆ คนเพราะคนเรานั้นต้องใช้การฟังในการเรียนรู้ในทุกๆ ด้านและการฟังก็มีความสำคัญอย่างมาก เพราะทุกวันนี้เรามีข่าวสารหรือเรื่องราวต่างๆ ออกมามากมายถ้าเราฟังแล้วเชื่อไปอย่างนั้นโดยไม่ได้อะไรหรือคิดค้นคว้ามาก่อนนั้นก็ทำให้เราเชื่อในสิ่งที่ผิดๆ ได้ ดังนั้น เราจึงต้องมีทักษะการฟังที่ดี เพื่อที่เราจะได้เป็นผู้ฟังที่ดีและไม่หลงเชื่อข่าวสารที่ผิดๆ ถ้าเรามีทักษะทางด้านการฟังที่ดีก็จะทำให้เรารับสารมาอย่างถูกต้องและความหมายของสารที่เรารับมาก็จะไม่ผิดหรือเปลี่ยนความหมายไป

การฟัง หมายถึง การที่มนุษย์ได้ยินเรื่องราวโดยผ่านประสาทสัมผัสทางหู อาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ได้ ถ้าเรื่องราวที่ฟังเป็นเรื่องที่สื่อความหมายได้และมนุษย์สามารถนำไปคิดหรือปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเกิดความรู้ความเข้าใจ ก็กล่าวได้ว่าเป็นกระบวนการฟังที่สมบูรณ์และในทางตรงกันข้าม หากการฟังนี้มีการสับสนวุ่นวายความหมายจากสื่อที่ส่งมาให้ ก็ไม่นับว่าเป็นการฟังที่สมบูรณ์ ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นการ “ได้ยิน” การฟังจึงหมายถึง

1. การได้ยิน
2. การคิดตามเรื่องราวของสิ่งที่ได้ยินไปด้วย
3. จับใจความให้เข้าใจและใคร่ครวญว่าควรคล้อยตามหรือโต้แย้ง

การฟังและการได้ยินต่างๆ ก็ใช้อยู่จะรับสัมผัสอย่างเดียวกัน แต่การฟังต่างกับการได้ยินเพราะการได้ยินเป็นเพียงความสามารถในการรับของโสตประสาทเท่านั้น วันหนึ่งเราได้ยินแล้วก็ผ่านไปไม่มีอะไรติดใจ ส่วนการฟังนั้นต้องมีทั้งการรับและการตีความหมายข้อความที่ได้ยินด้วย ต้องพยายามคิดว่าสิ่งที่ฟังหมายความว่าอย่างไร (นพดล จันทรเพ็ญ, 2557: 42)

การฟังนั้นเป็นทักษะที่เราทุกคนนั้นใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน และการฟังก็ถือเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะการฟังนั้นคือการได้ยิน และนำคำหรือเสียงที่ได้ยินมาแปลความหมายหรือตีความให้ตัวเรานั้นเข้าใจ และการฟังก็ต้องเป็นหรือคู่ไปกับการเป็นผู้ฟังที่ดีหรือผู้ที่รับฟังคนอื่นอยู่ตลอด ก็จะทำให้เราได้รับความรู้ในเรื่องต่างๆ มากมาย แต่เราก็ต้องเลือกที่จะฟังในเรื่องที่ตัวเราสนใจหรือว่ามีประโยชน์ต่อตัวเราเองให้ได้มากที่สุด

5. ทักษะการพูด

การพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก เพราะการพูดเป็นการแสดงออกให้ผู้อื่นที่เห็นหรือพบนั้นรู้ถึงสิ่งที่เราจะสื่อสารด้วย ก็อย่างเช่นพูดคุยเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตหรือถามถึงความเป็นอยู่หรือพูดคุยเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ในปัจจุบัน เพื่อให้ผู้ฟังที่ฟังเรานั้นได้รับรู้ถึงความหมาย

ที่เรานั้นต้องการจะสื่อสารหรือพูดคุยให้ทราบและเข้าใจตรงกัน การพูดที่ดีนั้นก็ย่อมจะส่งผลดีต่อทั้งตัวผู้พูดเองและตัวผู้ฟังด้วย การพูดจึงมีความสำคัญอย่างมากในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพราะสิ่งต่างๆ รอบตัวเรานั้นย่อมต้องมีการสื่อสารอยู่ตลอดเวลาแต่ส่วนใหญ่ผู้คนที่มักจะสื่อสารกันด้วยการพูดเป็นหลัก ดังนั้น การพูดจึงสำคัญเป็นอย่างมากต่อตัวเราทุกคนเราจึงต้องพัฒนาทักษะการพูดอยู่เสมอ

6. ความหมายของการพูด

การพูดนั้นเป็นสิ่งที่เราทุกคนใช้ในการติดต่อสื่อสารพูดกันในทุกวันนี้ และการพูดยังเป็นสิ่งที่สำคัญต่อเราทุกคน ทุกอาชีพเพราะทุกอาชีพในปัจจุบันนี้ก็ย่อมใช้การพูดในการทำงาน ดังนั้นการพูดก็คือการสร้างคนหรือเป็นเครื่องสะท้อนถึงนิสัยใจคอของตัวผู้พูดเองการพูดที่ดีและน่าฟังนั้นจะทำให้ผู้อื่นสนใจฟังเรื่องราวที่เราจะพูดมากขึ้น และการพูดยังทำให้คนประสบความสำเร็จมาแล้วมากมาย ดังนั้นพวกเราทุกๆ คนจึงควรพัฒนาหรือปรับปรุงและเรียนรู้การเป็นผู้พูดที่ดีอยู่ตลอดเวลาเพื่อตัวเราเอง

การพูดเป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ควบคู่ไปกับการฟัง เพื่อการสื่อความหมายของมนุษย์ โดยการใช้เสียงที่เป็นภาษา อากัปกิริยาท่าทางประกอบด้วยก็ได้ สำหรับเพื่อเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงการศึกษาและบุคลิกภาพของผู้พูดได้เป็นอย่างดี

สวณิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ ได้ให้นิยามความหมายของการพูดไว้ว่า “การพูด คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง”

ทินวัณณ์ มฤคพิทักษ์ ได้ให้นิยามของการพูดไว้ว่า “การพูดคือ การสื่อสาร ความคิด จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง โดยมีเสียง ภาษา และอากัปกิริยา เป็นสื่อ”

ประกาศ สีหอำไพ และคณะ ได้ให้นิยามความหมายของการพูดไว้ว่า “การพูดเป็นวิธีสื่อสารชนิดหนึ่งของทักษะการส่งสาร ซึ่งสามารถฝึกหัดให้มีประสิทธิภาพได้ โดยผู้พูดสามารถส่งรหัสของสาร โดยใช้ภาษา ถ้อยคำและท่าทางเป็นสื่อส่งสารไปให้ผู้ฟังสามารถถอดรหัส จนเข้าใจความหมายของสารได้” (กองเทพเคลือบพนิชกุล, 2542: 42-43)

ดังนั้น ความหมายของการพูด คือ การที่เราพูดและมีเสียงออกมาและมีคนได้ยินและรับรู้เข้าใจความหมายที่เราพูดหรือเข้าใจท่าทางที่เราแสดงไม่ว่าจะเป็น การแสดงสีหน้าท่าทางอารมณ์ความรู้สึก และการพูดก็เป็นการสื่อสารที่เราทุกคนใช้ในทุกวันนี้ด้วย การพูดจึงสำคัญต่อตัวเราทุกคนเป็นอย่างมาก การพูดนั้นย่อมส่งผลหรือแสดงออกให้เห็นว่าผู้พูดนั้นมีความคิดหรือมีนิสัยใจคอแบบไหน การพูดจึงเป็นเหมือนกับกระจกที่สะท้อนให้เห็นถึงสิ่งต่างๆ ในวงกว้าง

7. ความสำคัญของการพูด

การพูดเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ผู้ฟังสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดได้สื่อสารออกมาได้ เพื่อให้เข้าใจและสื่อความหมายได้ชัดเจน การพูดนั้นจะต้องอาศัยเสียงพูดที่ถูกต้อง เรียงร้อยถ้อยคำให้สละสลวย นอกจากนี้ สีหน้า แววตา กิริยาท่าทางก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน ดังนั้น การพูดเป็นการสร้างมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต่อผู้ที่อยู่รอบข้าง รวมไปถึงสังคมต่างๆ นอกจากนี้ การพูดจะทราบถึงอุปนิสัยใจคอของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี รวมถึงทัศนคติของคนคนนั้นด้วย

การพูดมีความสำคัญมากสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันของสังคมมนุษย์ปัจจุบัน ประเทศไทยมีการบรรจุวิชาการพูด (อาจมีชื่อเรียกต่างกัน เช่น วิชาวาทวิทยา วาทศิลป์ วาทกรรม หรือ วาทศาสตร์) เข้าไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ นอกจากนี้ยังมีชมรม สมาคม หรือสโมสรฝึกพูดเกิดขึ้นมากมายในสังคมไทยความสำคัญของการพูดมีดังนี้

1. การพูดทำให้เกิดความเข้าใจง่ายกว่าการสื่อความหมายลักษณะอื่น ทั้งนี้เพราะการพูดอาศัยเสียงถ้อยคำ และอาจจะเห็นท่าทางตลอดจนสีหน้าของผู้พูดประกอบด้วย ซึ่งผู้ฟังจะสามารถรับรู้และถ่ายทอดความรู้สึกนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. การพูดเป็นเครื่องมือของการเข้าสมาคม เป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นคนเราจะอยู่ร่วมสังคมเดียวกันอย่างมีความสุข หรือทำงานร่วมกันด้วยดี จำเป็นที่จะต้องพูดคุยกันรู้เรื่อง การพูดที่ดีเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดความประทับใจในการคบหาสมาคมอีกด้วย

3. การพูดทำให้เรารู้จักผู้พูดมากขึ้น เพราะการพูดแสดงออกถึงอุปนิสัยใจคอ ทักษะคติ ความเฉลียวฉลาด ความคิด ตลอดจนบุคลิกลักษณะของผู้พูด

4. การพูดช่วยปลอบประโลมใจให้คนคลายทุกข์ เกิดกำลังใจ เกิดความมุ่งมั่นในการที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ นอกจากนี้การพูดยังสามารถโน้มน้าวใจคนให้เกิดความสำนึกหรือความรู้สึกที่อยากจะสร้างคุณประโยชน์แก่ผู้อื่นอีกด้วย

5. การพูดสามารถเปลี่ยนทัศนคติของคนใดคนหนึ่งได้ บุคคลที่มีความสามารถในการพูด มีเหตุผลและหลักการที่ดี อาจเปลี่ยนทัศนคติของผู้ฟังจากทัศนคติหนึ่งเป็นอีกอย่างหนึ่งได้

6. การพูดก่อให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยประชาชนที่อยู่ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นต้องกล้าพูด กล้าแสดงออก ซึ่งการกล้าพูดนั้น อาจเป็นความคิดเห็นที่จะก่อประโยชน์ให้เกิดแก่ตน ผู้อื่นหรือบ้านเมืองและรู้จักคัดค้านหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผล การสร้างหรือส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย มิได้หมายความว่าเฉพาะด้านการเมืองและการปกครองเท่านั้น แต่หมายถึงการดำเนินชีวิตประจำวันของเราด้วย

7. การพูดก่อให้เกิดความสำเร็จในด้านต่างๆ อาทิ ด้านอาชีพ เช่น อาชีพครู นักการพูด นักประชาสัมพันธ์ พนักงานขาย พนักงานต้อนรับ ฯลฯ ถ้าผู้ใดพูดดี มีเทคนิคในการพูดก็จะมีส่วนทำให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพนั้นๆ (ศิวาพร วัฒนรัตน์, 2552: 31-32)

การพูดนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญต่อตัวเราเองในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพราะการที่เราพูดหรือแสดงความคิดเห็นออกไปแบบไหน สิ่งที่เราพูดนั้นก็ย่อมจะย้อนกลับมาแบบนั้น การพูดสร้างคนให้ประสบผลสำเร็จในชีวิตได้มากก็จริง แต่การพูดก็สามารถทำลายตัวผู้พูดได้เองเหมือนกัน ถ้าเราเป็นผู้พูดที่ดีได้ เราก็จะต้องเป็นผู้รับฟังที่ดีด้วย เพราะในขณะที่เรากำลังพูดอยู่นั้นก็ต้องมีผู้สงสัยหรืออยากถามแน่นอน ดังนั้น เราก็ควรที่จะรับฟังและแนะนำเข้าไปอย่างดีด้วยจึงจะถือว่าเราเป็นผู้พูดที่สมบูรณ์

8. กระบวนการพูด

การพูดนั้นเป็นสิ่งสำคัญและมีจำเป็นอย่างมากในการดำเนินชีวิตประจำวันในทุกๆ ด้าน การพูดเป็นตัวการที่สำคัญในการเชื่อมความสัมพันธ์ต่างๆ หากเราพูดดีก็เป็นศรีแก่ตัว หากเราพูดไม่ดีก็สามารถทำลายมิตรภาพที่ดีได้ ในภาษาไทยเรานั้นยังให้ความสำคัญแก่การพูดอย่างมากโดยมีการสอนเรื่องเกี่ยวกับการพูด

ผ่านบทประพันธ์ประเภทต่างๆ สุภาจิตไทย ล้านนไทย คำพังเพย เช่น ปลาหมอตายเพราะปาก ปากหอยปากปู ปากตำแย ในปัจจุบันนี้โลกอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทอย่างหนึ่งที่สำคัญมากในชีวิตเรา หากต้องการจะพูดหรือเจรจากับใครให้คิดก่อนพูด หากถ้าเราพูดแบบไม่คิดอาจจะนำเรื่องที่ไม่ได้เข้ามาให้ตัวเองได้ บางครั้งอาจทำให้ไม่มีที่ยืนในสังคมเลยก็ได้ บางครั้งอาจส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงาน เช่น อาชีพนักข่าวหากมีการพูดแบบสนุกปากตนเองแล้วทำให้ผู้อื่นเสียหายก็จะถูกสังคมตราว่าเป็นนักข่าวที่ไม่มีจรรยาบรรณในอาชีพหรืออาจถูกไล่ออกจากวงการเลย

กระบวนการที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ 5 องค์ประกอบ คือ ผู้พูด ผู้ฟังสาร สื่อ และการตอบสนอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้พูด ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นผู้เริ่มกระบวนการของการพูดในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเห็น ความรู้สึก ไปยังผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และสนองตอบในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ
2. ผู้ฟัง เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผู้พูดมาก เพราะการที่ผู้พูดจะวัดความสำเร็จจากการพูดแต่ละครั้งก็ต้องอาศัยการประเมินผลการพูดจากผู้ฟัง
3. สาร หรือ สาระ คือ ข้อมูลที่ผู้พูดต้องการถ่ายทอดให้ผู้ฟัง เป็นได้ทั้งข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นหรือการแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ
4. สื่อ เป็นเครื่องช่วยสืบค้น หรือนำสารไปสู่ผู้ฟังได้อย่างรวดเร็วและครบถ้วน ทำให้กระบวนการสื่อสารรวดเร็วและราบรื่น และบรรลุวัตถุประสงค์ของการพูดตามที่ผู้พูดตั้งใจผู้พูดอาจเลือกใช้สื่อได้ตามความเหมาะสม เช่น สื่อที่เป็นภาษา ได้แก่ การเลือกระดับภาษาเหมาะกับผู้ฟัง หรือสื่อที่เป็นอุปกรณ์ที่จะทำให้การนำสารมีประสิทธิภาพสูงขึ้น เช่น ใช้เครื่องขยายเสียง หรือการใช้ตัวอย่างของจริงประกอบการพูด โดยพิจารณาว่าอุปกรณ์เหล่านั้นจะต้องไม่เป็นจุดสนใจมากกว่าสาระที่นำเสนอ
5. การตอบสนอง เป็นหน้าที่ซึ่งผู้ฟังจะส่งกลับไปยังผู้พูดเพื่อแสดงว่าการรับสารเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ผู้พูดตั้งใจหรือไม่ อาจกล่าวได้ว่าการพูดจะประสบความสำเร็จเมื่อมีการตอบสนองสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่วางไว้ (อนนต์ ศรีศักดิ์, 2555: 55)

กระบวนการทางการพูดนั้นมิได้หลายสิ่งและทุกสิ่งล้วนมีความเกี่ยวข้องกันในทุกๆ ด้านและถือว่าสำคัญอย่างมากขาดสิ่งไหนไปไม่ได้เลย เพราะการพูดหรือการสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อมีคนตอบสนองหรือแสดงโต้ตอบกลับมาหาเราเท่านั้น และสารที่เราส่งไปนั้นจะต้องมีเนื้อหาที่เข้าใจง่ายไม่ควรมีความยากจนเกินไป ดังนั้นการพูดจึงมีหลายเหตุผลหรือหลายสิ่งเข้ามาเกี่ยวข้องเราจึงต้องศึกษาและค้นคว้าฝึกฝนการพูดอย่างเคร่งครัดก็เพื่อให้การพูดของเราสมบูรณ์มากที่สุด

9. ความหมายของการอ่าน

การอ่านก็คือการตีความหรือรับรู้ถึงสิ่งต่างๆ ผ่านตัวอักษร การอ่านทำให้เรารู้ได้ถึงความต้องการที่ผู้เขียนนั้นต้องการจะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ไว้ผ่านตัวอักษรให้ผู้อ่านนั้นได้รับรู้ การอ่านเป็นสิ่งที่สำคัญที่เราทุกคนจะต้องฝึกฝนเพราะการอ่านก็คือการเรียนรู้และพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นได้ ปัจจุบันนี้การอ่านถือเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องใช้เราต้องมีการอ่านที่ดีและทำความเข้าใจกับสื่อที่อ่านโดยมีวิจารณญาณและการพิจารณาที่ดี

ด้วยความที่เทคโนโลยีก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วก็ส่งผลเสียหลายๆ อย่าง ทั้งทางด้านส่วนตัวชุมชน สังคมและประเทศชาติ

การอ่านเป็นกระบวนการรับสารอย่างหนึ่ง เมื่อผู้เขียนซึ่งเป็นผู้ส่งสารถ่ายทอดความคิดเป็นตัวอักษรมายังผู้อ่าน ผู้อ่านต้องทำหน้าที่เป็นผู้แปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดอีกครั้งหนึ่ง ฉะนั้น หัวใจสำคัญของการอ่านก็คือ การที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร และมีผลทำให้เข้าใจความคิดของผู้เขียนได้ชัดเจนแจ่มแจ้งสมดังจุดประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ การอ่านในที่นี้ไม่ได้มีความหมายเพียงแค่อ่านออกเสียงคำและประโยคได้เท่านั้น แต่จะต้อง “อ่านเป็น” ด้วย การอ่านเป็น ก็คือผู้อ่านต้องเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างแจ่มแจ้ง สรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ อ่านแล้วได้รับรู้เข้าใจจากการอ่านตรงตามเป้าหมายของผู้เขียน สามารถประเมินค่าเรื่องที่อ่านได้ และนำสิ่งที่ได้จากการอ่านมาใช้ประโยชน์ได้ ฉะนั้น ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายและได้ธรรมรสจากเรื่องที่อ่านนั้น ควรฝึกฝนการอ่านให้มากเพื่อจะเป็นทางที่นำไปสู่การ “อ่านเป็น” ได้ในที่สุด (สุวรรณา ตั้งทีชะรักษ์, 2555: 63)

สรุปการอ่านก็คือการฝึกฝนการเรียนรู้เพื่อตัวเราเองนั่นแหละ เพราะทุกวันนี้เราสามารถเลือกที่จะอ่านหรือค้นคว้าสิ่งที่เราสนใจได้ด้วยตัวเองแล้วเพราะการเรียนรู้นั้นจะเริ่มขึ้นได้ก็ต้องเกิดจากตัวเราเอง ดังนั้น การอ่านจึงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อตัวเราเองเสมอ ยิ่งเมื่อเราได้อ่านหนังสือมากหรือค้นคว้าสิ่งใดมากเท่าไรก็จะทำให้เราถนัดหรือมีความรู้ในสิ่งนั้นมากเท่านั้น ดังนั้น การอ่านจึงดีต่อตัวเราเองมากที่สุด

10. องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านนั้นมียุคประกอบที่หลากหลาย และทุกองค์ประกอบนั้นก็สำคัญ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือตัวผู้อ่านเองเพราะถ้าการอ่านไม่เริ่มที่ตัวผู้อ่านก่อนนั้นการอ่านก็จะไม่เกิดขึ้น และการเลือกสิ่งที่อ่านก็สำคัญ เพราะการอ่านจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้อ่านเลือกอ่านนั่นเอง การนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปต่อยอดก็เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ต่อตัวผู้อ่านเอง ในปัจจุบันนี้การอ่านก็สามารถทำให้เราประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิตได้ โดยหนังสือหนึ่งเล่มที่ผู้เขียนเขียนบอกเล่าถึงความสำเร็จ หากเรามีการที่ดีและพิจารณาทำตามก็สามารถประสบความสำเร็จในชีวิตที่ดีได้

มาลินี ชาญศิลป์ กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการต่อเนื่องที่นำไปสู่การเรียนรู้ ซึ่งมียุคประกอบสำคัญอยู่ 5 ส่วน คือ

1. ผู้อ่าน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนแรกที่ทำให้เกิดการอ่าน เพราะถ้าไม่มีผู้อ่านการอ่านก็จะไม่เกิดขึ้น
2. สาร หรือหนังสือ หรือตัวอักษร เนื้อหา เรื่องราวและสารจากหนังสือเหล่านั้นจะให้ความคิดแก่ผู้อ่าน ถ้าอ่านไม่ออก หรืออ่านไม่เข้าใจ การอ่านก็ไม่สัมฤทธิ์ผล
3. ความหมาย ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำ การอ่านจึงจะเกิดขึ้นต่อไปได้
4. การเลือกความหมาย ความหมายของคำในภาษานั้นมีจำนวนไม่น้อยที่มีหลายความหมาย ผู้อ่านจะต้องสามารถพิจารณาเลือกให้ถูกต้องว่าผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายให้คำนั้นหมายความว่าอย่างไร ถ้าผู้แต่งและผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกันก็สามารถอ่านได้ความถูกต้อง แต่ถ้าหากเข้าใจความหมายของคำไม่ตรงกันแล้วก็จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้เช่นกัน

5. การนำไปใช้ การอ่านจะได้รับผลสำเร็จมากน้อยหรือไม่เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายเรื่องราวถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้แต่ง จนสามารถเลือกสิ่งที่ถูกต้อง เหมาะสม และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตามโอกาสต่างๆ ได้หรือทำประโยชน์ให้ตนเองและสังคมได้ต่อไปด้วย (ชวาร์ตน์ สุนทรธรรม และสุภา พูนผล, 2552: 60-61)

การอ่านมีความสำคัญต่อตัวเราเองเป็นอย่างมากและเป็นทักษะที่ต้องพัฒนาและฝึกฝนโดยเฉพาะในยุคปัจจุบันนี้ การอ่านจะช่วยให้มีความรอบรู้ ให้ความบันเทิง และยังสามารถสร้างเสริมสิ่งที่ไม่รู้ให้มีความรู้ทั้งในด้านการศึกษา การงานอาชีพ และการอยู่ร่วมกันในชุมชน สังคม และประเทศได้ การอ่านนั้นจะประสบความสำเร็จและนำไปใช้ได้นั้นต้องผ่านตัวผู้อ่านเองที่สำคัญที่สุดและขึ้นอยู่กับสารที่ผู้อ่านเลือกอ่านและตีความหมายว่ามีเข้าใจมากน้อยเท่าใดในการรับสารนั้น

11. การนำไปประยุกต์ใช้ในยุค 4.0

ทุกวันนี้โลกเกิดการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วอย่างมาก โดยเฉพาะในด้านเทคโนโลยีที่มีความทันสมัยมากขึ้น ทำให้ส่งผลกระทบต่อการทำงานของมนุษย์ ทำให้มนุษย์เราต้องเตรียมรับมือและปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีที่เข้ามาอย่างรวดเร็วและสามารถอยู่ร่วมกันกับเทคโนโลยีทั้งในด้านการศึกษา การทำงาน และการดำเนินชีวิตประจำวันให้เข้ากันอย่างมากที่สุด ดังนั้น เราจึงต้องใช้เทคโนโลยีอย่างมีวิจารณญาณ รอบรู้ และเท่าทันการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การนำสิ่งต่างๆ ที่เราได้เรียนรู้หรือฝึกฝนมานำมาปรับใช้ให้เข้าหรือสอดคล้องกับยุคปัจจุบันให้ดีที่สุดเพราะว่าในยุคปัจจุบันนี้มีสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นมากมายและสิ่งต่างๆ ที่ได้รับการพัฒนามากขึ้นจนตัวเราเองที่แทบจะก้าวไม่ทันเทคโนโลยีหรือเหตุการณ์ในปัจจุบันแล้ว ดังนั้น เราทุกๆ คนจึงควรที่จะมีความกระตือรือร้นและสนใจต่อการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเพื่อที่ตัวเราเองจะได้ก้าวทันกับโลกในปัจจุบันที่แทบจะไม่มีวันหยุดพัฒนาไปได้

12. ลักษณะสำคัญของการศึกษาไทย 4.0

การศึกษาในปัจจุบันนี้ถือว่าสำคัญมากต่อตัวเราทุกคน เพราะการศึกษาจะนำพาเราไปสู่การทำงานที่ดีหรืออยู่ในสังคมที่ดีได้ แต่ถึงอย่างไรการศึกษาที่ดีก็ต้องควบคู่กับพื้นฐานที่ดีและความพร้อมในด้านต่างๆ มากมายไม่ว่าจะเป็นตัวเราเองที่ต้องมีความพร้อมและสนใจกับการเรียนรู้อยู่เสมอ และต้องมีครูที่ดีคอยแนะนำหรือเสนอแนะอยู่ตลอดเวลา ต้องมีเพื่อนและครอบครัวที่ดีที่คอยรับฟังเราเสมอ และเราก็กต้องพร้อม ในด้านอุปกรณ์ที่จะต้องใช้เรียน เพราะปัจจุบันนี้การเรียนไม่ได้มีแค่หนังสือกับปากกา แต่ปัจจุบันมีสื่อและเทคโนโลยีเข้ามามากมายดังนั้นเราจึงต้องพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอยู่เสมอ

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ และคณะ ได้ให้ความหมายของการศึกษา 4.0 หมายถึง การศึกษาที่สามารถสร้างหรือพัฒนาผู้เรียน ให้ผู้เรียนสร้าง Product ขึ้นมาให้ได้ และเป็น Products ที่สะท้อนความคิดใหม่ระบบใหม่ การกระทำใหม่ปรากฏชัดเจนอย่างที่เรียกว่า นวัตกรรมนั่นเอง การศึกษาไทยยุค 4.0 เป็นการศึกษายุคผลิตภาพ เป็นยุคที่ต้องการผลผลิต หรือ Products ให้ได้มากที่สุด เพื่อประโยชน์ของชุมชนตนเอง และชุมชนอื่นๆ ด้วยทักษะการศึกษาที่เน้นการทำได้ และลงมือทำ แล้วออกมาเป็นผลผลิตการศึกษาไทย 4.0 ถือว่าเป็นยุคที่เข้าสู่ศตวรรษที่ 21 (สุคนธ์ สินธพานนท์, 2560: 12)

ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้บรรยายพิเศษ เรื่อง “การศึกษาไทย 4.0 ในบริบทการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” ในการประชุมเชิงวิชาการของกรุงเทพ ประจำปี 2559 ใจความสำคัญตอนหนึ่งว่า “ในส่วนของ การเตรียมการศึกษาจะต้องมีการวางแผนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน จัดหลักสูตรให้ครอบคลุมกลุ่มคนทุกกลุ่ม พร้อมทั้งปรับปรุงตำราให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่เปลี่ยนแปลง เปลี่ยนระบบการประเมินเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตร โดยเฉพาะการคิดเป็น วิเคราะห์เป็น ตามทักษะใน ศตวรรษที่ 21 ปรับการอบรมครูให้ตรงกับความต้องการในการนำความรู้ไปใช้ ตลอดจนให้วิทยฐานะแก่ครูสอนดี หรือครูที่สนใจเด็ก เพื่อยกย่องชมเชย สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ต้องดำเนินการควบคู่กันไป แนวทางสร้างนวัตกรรม ด้านการศึกษาที่จะต่อยอดไปสู่การนำไปใช้นั้น วิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้เด็กสร้างนวัตกรรมได้ คือ การใช้รูปแบบ นำเสนอโครงการที่ใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาท้องถิ่น เช่น การผลิต กระแสไฟฟ้าจากโซล่าเซลล์ ซึ่งจะทำให้เด็กสนุกกับการหาคำตอบ ชอบที่จะเรียน ชอบที่จะได้ปฏิบัติ จากนั้น ให้ส่งผลงานประกวด หากผลงานใครผ่านเกณฑ์ที่จะสนับสนุนงบประมาณ เพื่อนำไปผลิตใช้จริงในชุมชนนั้นๆ ซึ่งจะช่วยสร้างความภูมิใจให้กับเด็กด้วย” (สุนทร สันธพานนท์, 2560: 12)

การศึกษาในทุกยุคสมัยก็มีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบของการศึกษาอยู่เสมอ เพื่อให้การศึกษาได้ สร้างคนให้มีคุณภาพออกมาสู่สังคมให้มากที่สุด ดังนั้น การศึกษาก็มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้เข้าถึง บทบาทหรือยุคในสมัยปัจจุบันมากที่สุด และก็จะมีการสร้างแรงบันดาลใจให้กับบุคคลที่ตั้งใจทำงานหรือเป็น แรงจูงใจให้คนที่ทำงานอยู่ในวงการศึกษาค้นคว้าตนเองอยู่เสมอ

13. สรุป

การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ยิ่งเฉพาะในสมัยปัจจุบันหรือยุค 4.0 ที่เรายังจำเป็นต้องต้องใช้ทักษะการสื่อสารด้านต่างๆ ในภาษาไทย ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การสื่อสารด้วยทักษะต่างๆ เหล่านี้จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่มนุษย์เรา จะต้องนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันให้มีความถูกต้อง ชัดเจน เพื่อการสื่อสารกันให้รู้ความต้องการของกันและกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ ด้วยการแสดงออกทางด้านกิริยา ท่าทาง น้ำเสียง ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ที่มนุษย์เราสร้างขึ้นเพื่อให้ความเข้าใจตรงกัน และเพื่ออนุรักษ์ความเป็นชาติไทยที่บรรพบุรุษของเราได้สร้างและรักษาไว้ให้คนรุ่นหลังได้มีตัวอักษรไว้ใช้ เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเป็นเอกราชและ ความภาคภูมิใจของคนในชาติ บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองของประเทศไทย ภาษาไทยยังคงแสดงถึงเอกลักษณ์ ของชาติไทยรวมถึงการเป็นคนไทยและคนไทยทุกคนควรตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย และยิ่งในยุค สมัยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ทำให้การใช้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารในภาษาไทยที่ผิดเพี้ยนไป จากเดิมอย่างมาก มีการใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนภาษาใหม่ๆ ที่เราฟังหรืออ่านต่อๆ กันมา เช่น ในโลก อินเทอร์เน็ต โซเชียลต่างๆ มีการใช้คำศัพท์เฉพาะบางกลุ่มที่เข้าใจกันเอง การใช้คำแสลง การใช้คำที่มีสองแฉ สองแง่มุม และคำต่างประเทศที่มีการเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยทำให้ภาษาไทยที่แท้จริงจึงเลือนหายไป ดังนั้น เราจึงควรมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารในภาษาไทยในด้านต่างๆ และประยุกต์ให้มีความทันสมัยที่ เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ภาษาไทยของเราคงอยู่คู่ประเทศไทยตลอดไปไม่สูญหายไปตามกาลเวลา

และคงเอกลักษณ์ความโดดเด่นของภาษาไทยเอาไว้ให้ชนรุ่นหลังได้มีใช้อย่างถูกต้อง และภาคภูมิใจที่ประเทศไทยเรามีภาษาใช้เอง

บรรณานุกรม

- กองเทพ เคลือบพณิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- ชฎารัตน์ สุนทรธรรมและสุภา พูนผล. (2552). **ทักษะการใช้ภาษาไทย**. เชียงใหม่: หจก.ธนุชพรีนติ้ง.
- นภดล จันทรเพ็ญ. (2557). **หลักการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: บริษัท เจเนซิส มีเดียคอม จำกัด.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2560). **ปรีชาวิทรรศน์มุมมองภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สีนลรัตน์. (2561). **การศึกษา 4.0 เป็นยิ่งกว่าการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุคนธ์ สีนพานนท์. (2560). **ครูยุคใหม่กับการจัดการเรียนรู้สู่การศึกษา 4.0**. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สุธาสนี ปิยพสุนทรา. (2561). **ความรู้พื้นฐานทางภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุภากร นพพิชญ์กุล. (2555). **การใช้ภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สุวรรณา ตั้งทีฆะรักษ์. (2555). **การใช้ภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ศิวาพร วัฒนรัตน์. (2552). **ทักษะการใช้ภาษาไทย**. เชียงใหม่: หจก.ธนุชพรีนติ้ง.
- อนนต์ ศรีศักดิ์. (2555). **การใช้ภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.